

เจ้าอาวาสวัดปากน้ำ

ในราวกลางปี พ.ศ. ๒๔๖๑ (กลางรัชกาลที่ ๖) ท่านได้รับแต่งตั้งให้เป็นเจ้าอาวาสวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ซึ่งในขณะนั้นชำรุดทรุดโทรมมาก เป็นกิ่งวัดร้าง มีพระประจำวัดอยู่เพียง ๑๓ รูป

ท่านทำนุบำรุงวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ จนกระทั่งมีความเจริญรุ่งเรือง มีพระภิกษุสามเณรถึง ๕๐๐ กว่ารูป มากที่สุดในประเทศไทยในยุคนั้น และสร้างความเจริญรุ่งเรืองให้แก่พระพุทธศาสนาเป็นอย่างยิ่ง

พระเดชพระคุณหลวงปู่ท่านตระหนักดีว่า วิชชาธรรมกายเป็นสิ่งเดียวที่สามารถช่วยชาวโลกให้พ้นทุกข์ได้อย่างแท้จริง ด้วย

ความเมตตาอยากให้ทุกคนมีที่พึ่งที่ระลึกอันประเสริฐ ท่านจึงทุ่มเทเผยแผ่วิชชาธรรมกายโดยเปิดสอนทำสมาธิภาวนาที่วัดปากน้ำภาษีเจริญ รวมทั้งส่งพระภิกษุและแม่ชีออกเผยแผ่วิชชาธรรมกายแก่ประชาชนในจังหวัดต่าง ๆ และในต่างประเทศ ได้แก่ ประเทศญี่ปุ่น และประเทศในทวีปยุโรป ทำให้มีผู้ปฏิบัติธรรมเข้าถึงดวงปฐมมรรคเข้าถึงกายต่าง ๆ และเข้าถึงพระธรรมกายเป็นจำนวนมาก ท่านเป็นที่เคารพสักการะอย่างสูงของมหาชนทั้งหลายทุกชนชั้นทั้งภายในและต่างประเทศ ชื่อเสียงเกียรติคุณของท่านโด่งดังระบือไกลตั้งแต่ยุคหนึ่งมาจนกระทั่งปัจจุบัน

ในปี พ.ศ. ๒๕๔๗ ก่อนที่ท่านจะมรณภาพประมาณ ๕ ปี ท่านเรียกประชุมศิษย์เป็นกรณีพิเศษที่ศาลาการเปรียญ เพื่อแจ้งให้ทุกคนทราบว่าท่านจะมรณภาพในอีก ๕ ปีข้างหน้า กิจการใดที่ท่านดำเนินไว้แล้ว ขอให้ช่วยกันทำกิจการนั้น ๆ ต่อไป อย่าทอดทิ้งโดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องการเผยแผ่วิชชาธรรมกาย

ในเดือนมีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๔ เป็นต้นมา พระเดชพระคุณหลวงปู่เริ่มอาพาธด้วยโรคความดันโลหิตสูง และมรณภาพลงในวันที่ ๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๐๒ รวมอายุได้ ๗๕ ปี รวมพรรษาได้ ๕๓ พรรษา